

Περαιτέρω, όμως, είναι και αντίσταση στις σχέσεις εκμετάλλευσης και υποταγής που το σύστημα δημιουργεί και προωθεί. **Για να γίνει όμως η κοινωνική στάση πληρωμών μέσο για την συνειδητοποιημένη άρνηση πληρωμών και εν τέλει την γενικευμένη κοινωνική αυτοδιεύθυνση πρέπει να είναι ουσιαστικά κοινωνική, από τα κάτω και αδιαμεσολάβητη από θεσμούς και μίντια.** Κοινωνική και από τα κάτω σημαίνει ότι η στάση πληρωμών διευρύνεται σε όλα τα πληττόμενα κοινωνικά κομμάτια, τα οποία σε οριζόντιες διαδικασίες βάσης συναποφασίζουν τόσο τα πολιτικά περιεχόμενα που βάζουν όσο και τους τρόπους με τους οποίους πραγματώνουν τα προτάγματά τους. Με όπλο την πραγματική αυτοοργάνωση, να οργανωθούμε ξεπερνώντας τη διαμεσολάβηση των αγώνων μας από εκκλησία, δημάρχους, νομάρχες, κόμματα, μίντια και όλους όσους προωθούν κάθετες δομές οργάνωσης και ανάθεσης του αγώνα σε «ειδικούς». Είναι αυτές οι λογικές που καταργούν την ίδια την αυτοοργάνωση αφομοιώνοντας ό,τι ριζοσπαστικό μπορεί να παραχθεί, τόσο σε επίπεδο λόγου όσο και σε επίπεδο σχέσεων και πράξεων. Προκειμένου να μπορέσει η κοινωνική στάση πληρωμών να γίνει εργαλείο προς την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση **πρέπει να επεκταθεί σε κάθε πτυχή της ζωής μας.**

Για εμάς δεν πρέπει να είναι μια τουφεκιά στον αέρα. Είναι κομμάτι των συνολικών αρνήσεων σε όσα καλούμαστε να πληρώσουμε, απέναντι σε όσα μας λένε ότι χρωστάμε. Αρνούμενοι να πληρώσουμε, ουσιαστικά επιφέρομε σε πρώτο επίπεδο ένα σημαντικό πλήγμα στην αύξηση της κερδοφορίας των αφεντικών, τα οποία θέλουν και άλλο πλούτο στην πλάτη μας. Από κει και πέρα η κοινωνική στάση πληρωμών μπορεί, ξεκινώντας από μια αμυντική θέση, να πάρει πραγματικά ριζοσπαστικές τροπές. Μέσα από το σύνολο των κοινωνικών – ταξικών αγώνων να οδηγηθούμε στην άρνηση πληρωμών, την συνειδητή άρνηση απέναντι σε κράτος και κεφάλαιο, που είναι μια επιθετική θέση. Δεν είναι μόνο ότι δεν έχουμε, αλλά ότι δεν θέλουμε να πληρώσουμε! Γιατί είναι όλα δικά μας, μπορούμε να τα πάρουμε πίσω και να τα δουλέψουμε μόνοι μας ισότιμα, ισάξια, με γνώμονα την ευημερία όλων, την κοινοκτημοσύνη. **Απλώνουμε την αντίστασή μας, σε κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας, απέναντι σε καθετί που τα αφεντικά αλώνουν, στην προσπάθεια τους να εγκαθιδρύσουν ένα νέο πλαίσιο εκμετάλλευσης. Πέρα από το ρεύμα και το νερό, η στέγαση, η τροφή, η υγεία, η εκπαίδευση, οι μεταφορές είναι πεδία στα οποία το κεφάλαιο βλέπει μεγάλα περιθώρια αύξησης της κερδοφορίας του.** Μετατρέποντάς τα σε εμπορεύματα, ιδιωτικοποιώντας τα, κάνοντάς μας σκλάβους ενός ακραίου νεοφιλελευθερισμού στον οποίον η βαρβαρότητα και η καταστολή πάνε χέρι-χέρι, μετακυλώντας το βάρος της συνέχειας του συστήματος πάνω στις πλάτες μας. Οι διεκδικήσεις και οι αγώνες είναι ουσιαστικά τα όπλα μας, αυτά που μπορούν να βάλουν φρένο στην επέλαση της βαρβαρότητας και να μας οδηγήσουν σε θέση να συγκρουστούμε ευθεία με τον καπιταλισμό.

Να ανακαλύψουμε, λοιπόν ξανά τα εργαλεία και τους τρόπους που έχουμε για να αντισταθούμε και να οργανωθούμε, απέναντι στους δυνάστες μας. Γύρω μας ξεπηδούν λαϊκές συνελεύσεις, σωματεία βάσης, κοινωνικές δομές αλληλοβοήθειας. Ο αγώνας, η αλληλεγγύη, η αντίσταση, η απέχθεια για το πολιτικό σύστημα δεν είναι λέξεις που τώρα ανακαλύφθηκαν. **Αν αντιλαμβανόμαστε ότι η αλλοτρίωση των ζώων μας σε κάθε πεδίο της καθημερινότητας είναι και η συνέχιση της εκμετάλλευσης, τότε δεν έχουμε παρά να αυτοοργανωθούμε σε όλους τους κοινωνικούς μας χώρους με απώτερο σκοπό τη συνολική χειραφέτηση.** Δρώντας λοιπόν στο σύνολο των συλλογικών αγώνων και των μαχητικών διεκδικήσεων που υπάρχουν αυτή τη στιγμή, προσβλέπουμε στην ενοποίησή τους και στην περαιτέρω πορεία τους. **Γιατί μέσα από τη στάση πληρωμών μπορούμε να οδηγηθούμε στην άρνηση πληρωμών, στη συνειδητοποίηση ότι όλα είναι δικά μας.** Από την οργάνωση των αντιστάσεων, μπορούμε να αντιληφθούμε ότι η αυτοοργάνωση και η αλληλεγγύη είναι χαρακτηριστικά αγώνα όχι μόνο στο σήμερα, μα κοινωνικές σχέσεις που αμφισβητούν έμπρακτα τον τρόπο ζωής στον καπιταλισμό. Μας δείχνουν τους τρόπους με τους οποίους μπορούμε να ορίσουμε μόνοι μας πώς θα ζούμε, θα παράγουμε, θα τρώμε, θα διασκεδάσουμε. **Μια ελεύθερη κοινωνία είναι μια κοινωνία χωρίς διαχωρισμούς, χωρίς εκμετάλλευση, χωρίς βαρβαρότητα.** Είναι η απόφαση και η πραγμάτωση της θέλησής μας να καταργήσουμε κάθε μορφή εξουσίας και καταπίεσης. Μια κοινωνία με κοινότητες, με αλληλεγγύη, με ισότητα. Δεν είναι μια ουτοπία, ούτε ένας άφταστος ρομαντισμός. Είναι μια διαδικασία απελευθέρωσης, ατομικής και συλλογικής, χωρίς κράτος και κεφάλαιο.

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΚΛΕΜΜΕΝΑ. ΑΣ ΤΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΟΛΑ ΠΙΣΩ.

Συλλογικό εγχείρημα Λόγου και δράσης "Πέρασμα"
από το Κατελημμένο Μαραγκοπούλειο
Γούναρη 102

